

[Lasse Budtz]

at kunne erklære støtte til det radikale forslag.

Faktisk har en hel stribe medlemmer af den socialdemokratiske gruppe inden for det sidste halve års tid foreslået noget, der ligner det radikale forslag indtil forveksling, og jeg har såmænd selv i al beskedenhed også gjort det. Vi kan derfor tilslutte os principperne. Hvordan udvalget så skal formes i praksis og gennemføre sit arbejde, må vi kigge på i udvalget, men det ligger selvfølgelig i sagens natur, at vore tanker ligger i direkte forlængelse af udenrigsministerens. Vi mener, at udvalget skal have sagkyndige medlemmer, deriblandt repræsentanter for forskningsmiljøet og for politiske partier. Der er et uimodsigeligt behov for en næsten permanent løbende analyse af og debat om de sikkerhedspolitiske problemer og i denne forbindelse selvfølgelig afspændings- og nedrustningsmulighederne, som vi også i socialdemokratiet lægger overordentlig stor vægt på, og som vi mener må indgå med betydelig vægt i udvalgets arbejde.

Vi tænker os årlige beretninger, måske nu og da med specialanalyser med forskellige indfaldsvinkler, som kunne give alle interesserede et grundlag for at få oplysninger, for at deltage i debatten. Men netop af den grund er det nok vigtigt at få en fyldig repræsentation for forskningen med.

Det forekommer os naturligt, at det nedrustningsudvalg, som eksisterer for øjeblikket, afskaffes eller indgår i det nye udvalg. Jeg vil i øvrigt gerne benytte denne lejlighed til at sige, at jeg synes, at de indberetninger, som nedrustningsudvalget har produceret nu igennem en temmelig lang årrække, har været gode og er anvendelige, hvis man har ønsket at benytte dem. De er nok blevet under vurderet, men der har formentlig ikke været information nok på en populær måde om nedrustningsudvalgets arbejde, og det er egentlig uretfærdigt. Det nye arbejde må være mere omfattende og må resultere i fyldigere beretninger eller betænkninger og analyser, som jeg sagde, med skiftende udgangspunkter. Man kunne f.eks. tænke sig en beretning, der koncentrerede sig om sikkerhedspolitikken i Norden, en anden om sikkerhedspolitikken set ud fra en europæisk synsvinkel. I øvrigt synes jeg, at disse beretninger og analyser, efterhånden som de fremkommer, bør fremstilles i en slags folkeudga-

ve, så alle kan få en chance for at være med, så debatten kan forplante sig ud i vælgerforeningerne, ud i skolerne og ud i højskolerne og forhåbentlig også ind i avisernes spalter.

Jeg kan altså tilsige socialdemokratiets velvillige støtte til en behandling af forslaget i udvalget.

Arne Christiansen (V):

I det radikale venstres forslag til folketingsbeslutning genkender man jo en af betingelserne for de forhandlinger, der har været ført om den kommende forsvarspolitik, de forhandlinger, som de radikale har deltaget i, og derfor kan man nok blive lidt forstemt, hvis man tænker over hensigten. Der ligger jo nok et typisk radikalt forhalingsmoment i det, og af den grund vil jeg ikke på venstres vegne kunne tilsige nogen støtte til forslaget, som det foreligger.

Jeg mener heller ikke, at der er belæg for bemærkningerne om, at der intet væsentligt har været foretaget på området siden Seidenfadenrapporten. Jeg lyttede derimod med betydelig interesse til det, som udenrigsministeren sagde, og de tanker, som udenrigsministeren skitserede, herunder også, at man vil nedlægge nedrustningsudvalget og få en mere permanent ordning til vurdering af hele vor sikkerhedspolitik.

Fra venstres side vil vi se positivt på dette under udvalgsarbejdet, men jeg vil gerne understrege, at det er en forudsætning, at det ikke skal være noget forhalende element i de forsvarsforhandlinger, der er i gang.

Palle Simonsen (KF):

Efter en lang sikkerhedspolitisk debat i dag er det nok rigtigt at holde sig til det ene konkrete, nemlig spørgsmålet om udvalg eller ikke udvalg.

Jeg må sige, at jeg opfatter det radikale venstres forslag på den måde, at man ønsker et udvalg, som skal komme med en situationsrapport. Hvis det er korrekt, så må jeg sige, at jeg er enig med udenrigsministeren i, at det for så vidt ikke løser vore problemer. Man kunne måske føje til, at det var den dårligst tænkelige situation at lave en øjebliksberetning i, fordi situationen jo er uoverskuelig, som det også er fremgået af den debat, der har været i dag.